

تبیینی بر مکتب تفکیک با تمرکز بر معرفت دینی

کتاب «مکتب تفکیک؛ تذکر به خدانهادی، نفی خودبنیادی» با تکیه بر «خلوص معرفت دینی» به عنوان مقصود تفکیک، بر آن است ذیل دو عبارت «خدانهادی» و «خودبنیادی» به تبیینی از مکتب تفکیک می پردازد.

کتاب «مکتب تفکیک؛ تذکر به خدانهادی، نفی خودبنیادی» با تکیه بر «خلوص معرفت دینی» به عنوان مقصود تفکیک، بر آن است ذیل دو عبارت «خدانهادی» و «خودبنیادی» به تبیینی از مکتب تفکیک می پردازد.

به گزارش خبرنگار مهر، «آنگاه که غبار توهم، چهره ی مظلوم تعقل را می پوشاند و سکر ظلمت عذار نور را تیره می نمایند، تشویش و اضطراب عرصه بر یقین و اطمینان ضیق نموده و ذائقه ی ایمان بر خوان ادواق تلخ می نماید. در این گیرودار است که خلوص، غایتی مورد تمنا و تمناپی غایی شمرده می شود.»

این عبارات، سطور نخستین کتاب «مکتب تفکیک؛ تذکر به خدانهادی، نفی خودبنیادی» است که به قلم عباس شاه منصوری و از سوی انتشارات خورشید مغرب به آوردگاه اندیشه ها ارائه شده است.

نویسنده در این کتاب با تکیه بر «خلوص معرفت دینی» به عنوان مقصود تفکیک، بر آن است ذیل دو عبارت «خدانهادی» و «خودبنیادی» به تبیینی از نگاه مرحوم میرزا مهدی اصفهانی و مکتب تفکیک پردازد. منظور او از «خدانهادی» این است که همراه با خلقت انسان، معرفت های مورد نیاز او برای زندگی سعادت‌مندانه نیز به او عطا شده و فعل انسان باید متمرکز بر رفتار پس از این معرفت ها باشد نه اینکه به دنبال ساختن معرفت باشد.

به گفته نویسنده، میان تکوین و تشریع درز و شکافی نیست تا اندیشه های بشری در صدد دفع آن برآمده و مکاتب و نحله های مختلف در این عرصه پدیدار شود. آنکه امر و نهی کرده و از انسان بندگی خواسته است، همو خالق است و مقدمات این بندگی را نیز عطا فرموده و با تکیه بر همین نهاد خدایی، باید قدم در راه حرکت نهاد نه اینکه به بهانه کسب معرفت و سنجا کردن معلومات به هم برای یافتن مجهول مطلوب، سرمایه از دست داده و در نهایت، شکاکیت و بی سرانجامی را در توشه مخاطبان نهاد.

نویسنده آنگاه در قالب سه گفتار به تبیین همین مطلب پرداخته است. در گفتار نخست، با تحلیل و تأمل در اندیشه های خودبنیادی همچون فلسفه و عرفان، نهایت و سرانجام این اندیشه ها را پیش روی مخاطب خود می نهد.

در گفتار دوم با توقف بر عناوینی همچون «معرفت خداوند»، «عقل»، «علم و معرفت» و «جایگاه انبیاء و اوصیاء علیهم السلام در معرفت دینی»، نگاه مرحوم میرزای اصفهانی را در این موضوعات مورد نظر قرار داده و بی نیازی دین و عموم انسانها را به اندیشه های خودبنیاد در این موضوعات به تفصیل بیان کرده است. از سویی نیز نحوه ورود نگاه خودبنیاد به این مسائل را مورد نظر قرار داده و با ذکر شواهدی از روش شناسی این اندیشه ها، بر عقیم بودن آن ها تأکید کرده است.

در گفتار سوم نیز با تذکر مجدد به گوهر سخن میرزای اصفهانی که تکیه بر مباحث معرفت شناسی دارد، نقدهای اندیشمندان بر نگاه ایشان و مکتب تفکیک مورد نظر قرار گرفته است. شاه منصوری قائل است این نقدها پیش از آنکه نقد میرزای اصفهانی باشد، نقد برداشت های ناراست خود ناقدان از نگاه میرزای اصفهانی است.

این کتاب خواندنی در 415 صفحه و در قطع وزیری به زیور طبع آراسته شده است. علاقمندان می توانند با رجوع به سایت انتشارات به آدرس twts.ir نسبت به تهیه کتاب اقدام فرمایند.